

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

ก่อนการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540¹ ประเทศไทยมี ปัญหาเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองสิทธิของเหยื่ออาชญากรรม² เป็นอันมาก เหยื่ออาชญากรรม จำนวนไม่น้อยที่ไม่เกี่ยวข้องและไม่มีส่วนร่วมกับการก่ออาชญากรรมของผู้อื่น ต้องได้รับความเสียหาย ต่อชีวิต ร่างกาย และจิตใจ ทั้งยังต้องรับภาระค่าใช้จ่ายจำนวนมากเพื่อยื้อวยาและบรรเทาความเสียหายเหล่านั้นด้วยตนเอง ในหลายกรณี เหยื่ออาชญากรรมต้องขาดไร้อุปการะจากบิดามารดา หรือ บุตร บ้างต้องทุพพลภาพจนไม่อาจทำการงานได้ ทั้งนี้ โดยไม่เคยได้รับความช่วยเหลือใดๆ จากรัฐ ซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในการดูแลป้องกันมิให้เกิดอาชญากรรม อันก่อให้เกิดความเสียหายต่อประชาชน และเป็นภัยอันตรายต่อสังคม

แม้ว่าโดยระบบกฎหมายของประเทศไทย เหยื่ออาชญากรรมที่ไม่เกี่ยวข้องและไม่มีส่วน ร่วมกับการก่ออาชญากรรมของผู้อื่น อาจได้รับการชดเชยความเสียหายจากผลของคดีอาญาและคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องเนื่องกับคดีอาญา แต่ก็เป็นการชดเชยความเสียหายที่มีมาจากตัวผู้ก่ออาชญากรรม หา ได้มาจากการให้ความช่วยเหลือของรัฐไม่และขั้นตอนการดำเนินคดีในกระบวนการยุติธรรมก็มีความ ยุ่งยากซับซ้อนและต้องใช้เวลานาน ต้องรองจนกว่ากระบวนการยุติธรรมจะเสร็จสิ้น³ ซึ่งไม่เท่าทันการ บรรเทาความเสียหาย หรือทำให้ความเสียหายสิ้นไปได้อย่างทันการ ภาระของเหยื่ออาชญากรรม อันมีขึ้นจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่นนี้ จึงถือเป็นความไม่เป็นธรรมต่อเหยื่ออาชญากรรม อย่างยิ่ง ทั้งยังส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นในภารกิจของรัฐต่อการให้ความปลอดภัยและ ความเป็นธรรมของสังคมอีกด้วย

จากความสำคัญของปัญหาดังกล่าว รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 จึงได้ บัญญัติรับรองสิทธิของบุคคลในการได้รับความช่วยเหลือจากรัฐ ซึ่งได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจาก การกระทำความผิดอาญาของผู้อื่นโดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้นและไม่มี

¹ ตราเป็นกฎหมาย ณ วันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ. 2540

² เหยื่ออาชญากรรม หมายถึง บุคคลที่ได้รับความเสียหายจากการก่ออาชญากรรมของผู้กระทำความผิด ไม่ว่าจะ เป็นความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน รวมทั้งเสรีภาพหรือสิทธิอื่นใด : อัจฉริยา ชูตินันท์, 2545. อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา, หน้า 9.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 9.

โอกาสได้รับการบรรเทาความเสียหายโดยทางอื่น ซึ่งต่อมาได้มีพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544⁴ ขึ้นรองรับสิทธิดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลผู้ได้รับความเสียหายได้รับความช่วยเหลือจากรัฐตามเจตนารมณ์ที่รัฐธรรมนูญกำหนด โดยมี กฎกระทรวงและระเบียบปฏิบัติเป็นกฎหมายลำดับรองเพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และมีกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพร่วมกับเครือข่ายศูนย์ยุติธรรมชุมชนเป็นกลไกหลักในการดำเนินการ

อย่างไรก็ตาม แม้พระราชบัญญัตินี้จะมีผลบังคับใช้มากกว่าทศวรรษ แต่ปรากฏว่าสังคมไทย ยังรู้ถึงกฎหมายฉบับนี้ค่อนข้างน้อย มีผู้เสียหายจำนวนไม่มากได้รับความช่วยเหลือ หรือได้รับความช่วยเหลืออย่างไม่เป็นธรรม หรือไม่ได้รับความช่วยเหลือเลย อะไรคือสาเหตุที่ทำให้เป็นเช่นนั้น ได้มีความพยายามค้นหาสาเหตุดังกล่าวผ่านงานวิจัย ทั้งส่วนบุคคล หน่วยงานรัฐ และสถาบันการศึกษา อยู่พอสมควร แต่ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาจากเอกสาร ยังไม่มีข้อค้นพบที่บูรณาการจากข้อมูลในระดับพื้นที่ โดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกลซึ่งประชาชนไม่อาจเข้าถึงสิทธิต่างๆตามกฎหมายได้โดยง่าย

ข้อมูลจากสำนักงานช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหายและจำเลยในคดีอาญา ระหว่างปีงบประมาณ 2556 ระบุจำนวนผู้ขอใช้สิทธิในพื้นที่ 17 จังหวัดภาคเหนือตอนบนมี 1,018 คน⁵ ได้รับความช่วยเหลือ 611 คน คิดเป็นร้อยละ 60.02 ของผู้ยื่นคำขอใช้สิทธิ ในขณะที่ข้อมูลจากสำนักงานยุติธรรมจังหวัดเชียงใหม่ ระบุว่า ระหว่างปีงบประมาณ 2554-2556 มีประชาชนในจังหวัดเชียงใหม่ขอใช้สิทธิ 455 คน ได้รับความช่วยเหลือไปแล้ว 151 คน ยังไม่ได้รับ 304 คน หรือคิดเป็นจำนวนผู้ได้รับความช่วยเหลือ ร้อยละ 33.19 ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของผู้ขอใช้สิทธิทั้งหมด ข้อมูลดังกล่าว นอกจากจะสะท้อนการรับรู้และเข้าถึงสิทธิของประชาชนในระดับภูมิภาคแล้ว ยังสะท้อนถึงจำนวนความช่วยเหลือที่ผู้เสียหายได้รับอีกด้วย รายงานของสำนักงานยุติธรรมจังหวัดเชียงใหม่ฉบับเดียวกันนี้ระบุว่า ในปี พ.ศ. 2554 มีผู้ขอใช้สิทธิ 140 คน ได้รับเงินค่าตอบแทน 78 คน ในปี พ.ศ. 2555 มีผู้ขอใช้สิทธิ 144 คน ได้รับค่าตอบแทน 73 คน สำหรับในปี พ.ศ. 2556 มีผู้ขอใช้สิทธิ 171 คน อยู่ระหว่างดำเนินการ⁶

⁴ ตราเป็นกฎหมาย ณ วันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2544

⁵ คู่มือประกอบที่ 1, หน้า 3

⁶ คู่มือประกอบที่ 2, หน้า 7

ตารางประกอบที่ 1 ผลการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทน
ประจำภูมิภาคที่ 5 จังหวัดเชียงใหม่ ระหว่างปีงบประมาณ 2556 - 2557
(ตุลาคม 2555 - พฤษภาคม 2557)

ปีงบประมาณ 56	ชะลอ	ถอน	งด	ยก	ไม่จ่าย	จ่าย	จำนวนเงิน	รวม
เดือน ต.ค. 55								
ความผิดเกี่ยวกับเพศ						1	30,728.00	1
ความผิดต่อชีวิต			3	1		4	305,000.00,8	8
ความผิดต่อร่างกาย								

เดือน ธ.ย. 55								
ความผิดเกี่ยวกับเพศ						4	120,428.00	4
ความผิดต่อชีวิต						3	300,000.00	3
ความผิดต่อร่างกาย						2	69,391.00	2

เดือน ส.ค. 56								
ความผิดเกี่ยวกับเพศ			1			4	82,000.00	5
ความผิดต่อชีวิต			2	3		4	400,000.00	9
ความผิดต่อร่างกาย				1		1	9,128.00	2

เดือน ม.ก. 56								
ความผิดเกี่ยวกับเพศ				1		3	40,300.00	4
ความผิดต่อชีวิต			4	2		6	445,930.00	12
ความผิดต่อร่างกาย	1		1	1		1	103,000.00	4

เดือน ก.พ. 56								
ความผิดเกี่ยวกับเพศ						3	90,000.00	3
ความผิดต่อชีวิต			1	2		11	973,000.00	14
ความผิดต่อร่างกาย				1		3	30,164.00	4

ตารางประกอบที่ 1 (ต่อ)

เดือน มิ.ย. 56							32,000.00	3
ความผิดเกี่ยวกับเพศ			1	3		6	167,514.00	10
ความผิดต่อชีวิต			2			1	100,000.00	3
ความผิดต่อร่างกาย			2			3	114,590.00	5

เดือน มิ.ย. 56							37,470.00	19
ความผิดเกี่ยวกับเพศ				1		8	240,000.00	9
ความผิดต่อชีวิต			5			4	275,400.00	9
ความผิดต่อร่างกาย				1		2	116,200.00	6

เดือน มิ.ย. 56							356,225.00	44
ความผิดเกี่ยวกับเพศ								0
ความผิดต่อชีวิต			8	5		16	963,080.00	29
ความผิดต่อร่างกาย		1	4	4		7	393,645.00	16

เดือน มิ.ย. 56							457,809.00	22
ความผิดเกี่ยวกับเพศ						2	60,000.00	1
ความผิดต่อชีวิต			7	4		7	411,000.00	18
ความผิดต่อร่างกาย				1		1	12,800.00	2

เดือน มิ.ย. 56								0
ความผิดเกี่ยวกับเพศ			0	0		0		0
ความผิดต่อชีวิต			0	0		0		0
ความผิดต่อร่างกาย			0	0		0		0

เดือน มิ.ย. 56							2,969,823.00	116
ความผิดเกี่ยวกับเพศ			2	3		13	345,000.00	18
ความผิดต่อชีวิต			20	7		29	2,012,800.00	56
ความผิดต่อร่างกาย			6	7		31	612,023.00	44

ตารางประกอบที่ 1 (ต่อ)

เดือน มิ.ย. 57								
ความผิดเกี่ยวกับเพศ				1			240,000.00	10
ความผิดต่อชีวิต			15	8		33	2,752,783.00	56
ความผิดต่อร่างกาย			13	6		18	517,508.00	37

เดือน มิ.ย. 57								
ความผิดเกี่ยวกับเพศ			1	1		16	440,000.00	18
ความผิดต่อชีวิต			32	10		20	1,727,082.00	62
ความผิดต่อร่างกาย			6	3		32	765,757.00	41

เดือน เม.ย. 57								
ความผิดเกี่ยวกับเพศ			7	7		34	831,000.00	48
ความผิดต่อชีวิต		2	27	11		40	2,855,894.00	80
ความผิดต่อร่างกาย		1	15	9		52	1,258,792.00	77

เดือน เม.ย. 57								
ความผิดเกี่ยวกับเพศ			1			12	295,000.00	13
ความผิดต่อชีวิต			3	1		15	1,058,200.00	19
ความผิดต่อร่างกาย			1			7	133,691.00	8
รวม		3	185	92		495	18,499,781.25	69%

ที่มา : หนังสือสำนักงานช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหายและจำเลยในคดีอาญา กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ที่ ยธ 0406/1050 ลงวันที่ 16 มิถุนายน 2557 เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ข้อมูลประกอบการวิจัย

ตารางประกอบที่ 2 แสดงข้อมูลจำนวนคดีที่ผู้เสียหายมายื่นขอรับค่าตอบแทนผู้เสียหาย
ปีงบประมาณ 54 – 56 (เชียงใหม่)

ปี	ได้รับเงิน	ยังไม่ได้รับเงิน	รวม
2554	78	62	140
2555	73	71	144
2556		171	171
รวม	151	304	455

ที่มา : สำนักงานยุติธรรมจังหวัดเชียงใหม่ (2556)

จากรายงานและการสำรวจเบื้องต้นพบว่า สาเหตุที่ประชาชนยังรับรู้และเข้าถึงพระราชบัญญัตินี้ได้น้อยเนื่องจากมีอุปสรรคอยู่หลายประการ หนึ่งในอุปสรรคดังกล่าวคือประสิทธิภาพของการบริหารจัดการภาครัฐและยังพบข้อมูลว่าการที่ผู้เสียหายไม่ได้รับค่าตอบแทนหรือได้รับค่าตอบแทนที่ไม่เหมาะสม หรือได้รับค่าตอบแทนล่าช้า เนื่องจากมีปัญหอย่างน้อย 4 ด้านได้แก่ ปัญหาด้านช่องว่างของกฎหมาย ปัญหาด้านระยะเวลาในการขอใช้สิทธิ ปัญหาด้านความล่าช้าและแนวทางการวินิจฉัยของคณะกรรมการ และคณะอนุกรรมการ⁷ และปัญหาด้านการบริหารเครือข่ายซึ่งอุปสรรคและปัญหาเหล่านี้ส่งผลถึงการไม่บรรลุผลของใช้พระราชบัญญัตินี้ในทางปฏิบัติ ทั้งยังสะท้อนว่ากลไกของกฎหมายที่กำหนดขึ้นไว้นั้นไม่อาจตอบสนองเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนุญได้อย่างเป็นธรรม

ด้วยสภาพปัญหาดังที่กล่าวมาจึงสมควรศึกษาให้ชัดเจนว่า โดยทางปฏิบัติได้มีปัญหาในการใช้พระราชบัญญัตินี้กับประชาชนอย่างไร อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาดังกล่าว และมีแนวทางการแก้ไขปัญหานั้นอย่างไร ทั้งนี้เพื่อให้ได้องค์ความรู้ใหม่จากผลการศึกษาและข้อค้นพบที่ได้รับ นำไปเป็นแนวทางในการปรับแก้กฎหมายและประยุกต์ใช้พระราชบัญญัตินี้กับหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่แท้จริง อันจะเป็นประโยชน์แก่ประชาชน ตลอดจนเผยแพร่ผลการศึกษาวิจัยนี้เพื่อประโยชน์ทางวิชาการ อันจะขยายผลเป็นประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติต่อไป

⁷ พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544

มาตรา 14 คณะกรรมการจะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คณะกรรมการมอบหมาย ก็ได้ ในการประชุมของคณะอนุกรรมการให้นำมาตรา 13 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อวิเคราะห์ปัญหาข้อกฎหมายในส่วนของคำตอบแทนผู้เสียหาย ตามพระราชบัญญัติ คำตอบแทนผู้เสียหาย และคำทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544

1.2.2 เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการใช้กฎหมายในทางปฏิบัติ ของพระราชบัญญัติคำตอบแทนผู้เสียหาย และคำทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544

1.2.3 เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนวทางการปรับปรุงข้อกฎหมาย ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้พระราชบัญญัติคำตอบแทนผู้เสียหาย และคำทดแทนและค่าใช้จ่ายในคดีอาญา พ.ศ. 2544

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.3.1 ได้ทราบปัญหาข้อกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับเจตนากรรม สำคัญ และการตีความข้อกฎหมาย ของพระราชบัญญัติคำตอบแทนผู้เสียหาย และคำทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544

1.3.2 ได้ทราบปัญหาการใช้กฎหมายในทางปฏิบัติ ของพระราชบัญญัติคำตอบแทนผู้เสียหาย และคำทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544

1.3.3 ได้ข้อเสนอแนวทางการปรับปรุงข้อกฎหมาย ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้พระราชบัญญัติคำตอบแทนผู้เสียหาย และคำทดแทนและค่าใช้จ่ายในคดีอาญา พ.ศ. 2544

1.3.4 ผู้เกี่ยวข้องสามารถใช้ผลการวิจัย ไปปรับปรุงการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติคำตอบแทนผู้เสียหาย และคำทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 ให้เกิดความเป็นธรรม

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ทำการศึกษาปัญหาการใช้พระราชบัญญัติคำตอบแทนผู้เสียหาย และคำทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 ในทางปฏิบัติ ในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่

1.4.1 ด้านตัวบทกฎหมาย ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พระราชบัญญัติกฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศบรรดาที่เกี่ยวข้อง

1.4.2 ด้านพื้นที่(ข้อมูลภาคสนาม) ได้แก่ ประธานศูนย์ยุติธรรมชุมชนจำนวน 25 อำเภอของจังหวัดเชียงใหม่

1.4.3 ด้านสนทนากลุ่ม ได้แก่ อนุกรรมการพิจารณากลับกรองคำตอบแทนฯ ภูมิภาคที่ 5 จังหวัดเชียงใหม่และพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคำตอบแทนผู้เสียหาย และคำทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 ตลอดจนเจ้าหน้าที่ปกครอง พนักงานสอบสวน นิติกร และทนายความ

1.5 แนวความคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวความคิดสำคัญของการวิจัยนี้ ได้แก่ แนวความคิดเกี่ยวกับการรับรองสิทธิของผู้เสียหายในคดีอาญาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับ พ.ศ.2540 และฉบับ พ.ศ.2550 และแนวความคิดเกี่ยวกับการชดเชยความเสียหายโดยรัฐตามหลักสากล⁶

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 245 ได้บัญญัติรับรองสิทธิในการได้รับความช่วยเหลือจากรัฐของบุคคลซึ่งได้รับความเสียหายถึงแก่ชีวิต หรือร่างกาย หรือจิตใจ เนื่องมาจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่น โดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดและไม่มีโอกาสได้รับการบรรเทาความเสียหายโดยทางอื่น ขณะที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 40(5) บัญญัติให้ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา จำเลย และพยานในคดีอาญา มีสิทธิได้รับความคุ้มครอง และความช่วยเหลือที่จำเป็นและเหมาะสมจากรัฐ ส่วนค่าตอบแทน ค่าทดแทน และค่าใช้จ่ายที่จำเป็น ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ ลักษณะบัญญัติของรัฐธรรมนูญทั้งสองฉบับดังกล่าว ทำให้บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายถึงแก่ชีวิต หรือร่างกาย หรือจิตใจ เนื่องมาจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่น โดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดและไม่มีโอกาสได้รับการบรรเทาความเสียหายโดยทางอื่น ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐอย่างจำกัด เท่าที่พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 ได้กำหนดไว้ ดังปรากฏในส่วนนำของพระราชบัญญัตินี้ที่บัญญัติว่า” พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล” อันเป็นแนวความคิดสำคัญที่อยู่เบื้องหลังการรับรองสิทธิดังกล่าวของรัฐธรรมนูญ

ปฏิญญาสากลว่าด้วยหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการอำนวยความยุติธรรมแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากอาชญากรรม “เหยื่ออาชญากรรม” และการใช้อำนาจโดยมิชอบ (Declaration of Basic Principle of Justice for Victims of Crime and Abuse of Power) เป็นแนวความคิดสากลเกี่ยวกับการชดเชยความเสียหายโดยรัฐ เพื่อกำหนดมาตรฐานในการปฏิบัติต่อผู้เสียหาย โดยให้รัฐให้ความคุ้มครองช่วยเหลือ ทดแทนและเยียวยาแก่ผู้เสียหายในคดีอาญาเป็น 4 ประการ ได้แก่

- 1) การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม (Access to Justice and Fair Treatment)
- 2) การชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายในคดีอาญาโดยผู้กระทำความผิด (Restitution)
- 3) การชดเชยความเสียหายโดยรัฐ (Compensation)
- 4) การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เสียหายในคดีอาญา (Assistance)⁹

⁶ หมายถึง หลักกฎหมายที่ยอมรับปฏิบัติในสังคมนานาชาติ

สำหรับมาตรการที่ประเทศไทยนำไปใช้เป็นหลักการในการบัญญัติกฎหมายมี 2 ประการ ได้แก่

1) หลักการชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายในคดีอาญาโดยผู้กระทำความผิด (Restitution)

โดยกฎหมายกำหนดให้ผู้กระทำความผิดชดใช้ค่าเสียหายจากอาชญากรรมให้แก่ผู้ถูกประทุษร้ายโดยตรง ซึ่งสามารถนำมาเป็นส่วนหนึ่งของคำขอในคดีอาญาโดยที่ผู้เสียหายไม่จำเป็นต้องฟ้องเป็นคดีแพ่งต่างหาก

2) หลักการชดเชยความเสียหายโดยรัฐ (Compensation)

เนื่องจากรัฐมีหน้าที่รับผิดชอบในการป้องกันอาชญากรรม รัฐจึงควรรับผิดชอบในการชดเชยความเสียหายแก่ผู้เสียหาย เพราะรัฐไม่สามารถคุ้มครองพลเมืองให้ปลอดภัยจากอาชญากรรมได้ ทั้งนี้ สมควรที่รัฐจะต้องให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ โดยเฉพาะผู้ตกเป็นเหยื่อหรือเป็นผู้เสียหายโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ซึ่งในปฏิญญาสากลว่าด้วยหลักการพื้นฐานเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกธรรมแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากอาชญากรรม กำหนดให้รัฐจัดให้มีการชดเชยความเสียหายทางการเงิน (สุภกิจ เจริญเวช, อ่างโน ชื่นอารี ชุ่มจิตร, 2557 หน้า 12)

(1) ผู้เสียหายที่ได้รับอันตรายแก่ร่างกาย หรือได้รับความเสียหายแก่ร่างกายหรือจิตใจอันเป็นผลจากการกระทำความผิดอาญาที่ร้ายแรง และบุคคลดังกล่าวต้องไม่มีส่วนร่วมในการกระทำความผิด

(2) ครอบครัวของผู้เสียหาย เฉพาะผู้ที่อยู่ในความอุปการะของบุคคลที่ต้องเสียชีวิตหรือไร้ความสามารถอันเนื่องมาจากการตกเป็นผู้เสียหายตามข้อ (1)¹⁰

งานวิจัยของกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม และสาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2553) เรื่อง “แนวทางการให้ผู้กระทำความผิดหรือหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมร่วมรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหาย: กรณีรัฐจ่ายค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา” ได้เสนอแนวความคิดที่รัฐควรขยายการช่วยเหลือทางการเงินไปสู่เชิงป้องกัน เพื่อให้สอดคล้องกับการปรับเปลี่ยนในระดับสากลที่มุ่งไปสู่แนวทางการให้ความช่วยเหลืออื่นๆ ทั้งในเชิงป้องกันและในเชิงสนับสนุนให้ผู้เสียหายได้ใช้สิทธิของตนเองจากสวัสดิการต่างๆของรัฐ หลายประเทศมีการแก้ไขกฎหมายค่าตอบแทนเหยื่ออาชญากรรม (Crime Victims Compensation) ไปเป็นกฎหมายการให้ความช่วยเหลือแก่เหยื่ออาชญากรรม (Crime

⁹ ชื่นอารี ชุ่มจิตร. (2557). ปัญหาในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 : ศึกษาเฉพาะการใช้สิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ในกรณีผู้เสียหายยื่นคำร้องขอรับค่าตอบแทนแล้วภายหลังถึงแก่ความตาย. หน้า 9-10.

¹⁰ เรื่องเดียวกัน, เพิ่งอ้าง

Victims Support หรือ Crime Victims Assistance) รายงานวิจัยนี้ได้ให้ความเห็นและข้อเสนอแนะที่สำคัญเกี่ยวกับการปรับปรุงระบบการจ่ายค่าตอบแทนหลายประการ อาทิ การทบทวนฐานความผิดที่คุ้มครองให้เหมาะสม การคำนึงถึงช่องว่างของกฎหมาย การแก้ไขโดยคำนึงถึงสภาพการณ์ของกระบวนการยุติธรรมพื้นฐานของไทย การเน้นมาตรการเชิงป้องกัน เช่นการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ เป็นต้น

งานวิจัยของชินอารี ชุ่มจิตร (2557) เรื่อง “ปัญหาในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544: ศึกษาเฉพาะการใช้สิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ในกรณีผู้เสียหายยื่นคำร้องขอรับค่าตอบแทนแล้วภายหลังถึงแก่ความตาย” ได้แสดงให้เห็นถึงประเด็นการใช้และการตีความข้อกฎหมายสรุปว่า การบัญญัติข้อกฎหมายไว้ซับซ้อนหลายชั้น ทำให้สิทธิของผู้เสียหายและผู้เกี่ยวข้องต้องขาดหายไป อันเป็นข้อขัดข้องที่ควรได้รับการแก้ไขให้ชัดเจน โดยยกกรณีศึกษาว่า สิทธิในการอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหายฯ จะไม่ตกได้แก่ทายาทของผู้เสียหายที่ตายในทันที แต่จะต้องได้ความว่าเป็นทายาทที่ได้รับความเสียหายตามระเบียบกำหนดเสียก่อน จึงจะสืบสิทธิของผู้เสียหายได้ ทายาทจึงต้องย้อนกลับไปทำให้ตนเป็น “ผู้ยื่นคำขอ” เสียใหม่ โดยจะต้องยื่นคำขอด้วยตนเองอีกครั้ง เพื่อตรวจสอบถึงฐานะ “ความเป็นทายาทที่ได้รับความเสียหาย” นอกจากนั้น การยื่นคำขอยังมีเงื่อนไขเวลาในการใช้สิทธิบังคับไว้อีก ซึ่งหากไม่สามารถยื่นคำขอได้ภายใน 1 ปี ทายาทนั้นก็อาจไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยดังกล่าวได้ นับเป็นข้อขัดข้องและยุ่งยากต่อการใช้สิทธิ สมควรได้รับการแก้ไข

งานศึกษาวิเคราะห์แนวทางการแก้ปัญหาในการบริหารงานของจันทร์ชม จินตยานนท์ (2557) ใน “คู่มือการบริหารงานช่วยเหลือเยียวยาผู้เสียหายในคดีอาญา ตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544” พบว่า สาเหตุสำคัญบางประการที่ทำให้ประชาชนไม่สามารถเข้าถึงสิทธิได้อย่างทั่วถึง มีอาทิ การไม่ทราบถึงสิทธิตามกฎหมาย การใช้สิทธิไม่ทันตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด การไม่เชื่อมั่นหรือไม่แน่ใจว่าจะได้รับเงินช่วยเหลือจริงหรือไม่ จำนวนเท่าใด คำนวณกับเวลาและค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไประหว่างดำเนินการหรือไม่ เป็นต้น งานศึกษาวิเคราะห์ชิ้นนี้ มีข้อเสนอเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว ได้แก่ การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับสิทธิตามพระราชบัญญัตินี้ ในระดับที่สามารถทำให้เกิดผลลัพธ์หรือผลกระทบในวงกว้างได้ การประสานความร่วมมือกับเครือข่าย การเพิ่มจำนวนผู้ปฏิบัติงานภาครัฐ การตัดลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน การพัฒนาระบบเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ ตลอดจนการแก้ไขกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง

1.6 สมมติฐานการวิจัย

1.6.1 ปัญหาข้อกฎหมายในส่วนของค่าตอบแทนผู้เสียหาย ตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 มีสาเหตุจากลักษณะการบัญญัติกฎหมายไปในทางช่วยเหลือเชิงการเงินมากกว่าเชิงป้องกัน มีความซับซ้อน และมีบทบัญญัติที่ไม่ชัดเจน ทำให้ต้องตีความกฎหมาย

1.6.2 ปัญหาการใช้กฎหมายในทางปฏิบัติ ของพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 มีสาเหตุจากอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่และมาตรฐานการพิจารณาของคณะกรรมการ

1.6.3 แนวทางการปรับปรุงข้อกฎหมาย ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายในคดีอาญา พ.ศ. 2544 ควรแก้ไขบทบัญญัติให้มีความชัดเจน ลดความซับซ้อน เข้าถึงการใช้สิทธิได้ง่าย จำกัดสิทธิของผู้เสียหายให้น้อยลง และมีความเป็นธรรม

1.6.4 การปรับปรุงการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 ควรมีกฎหมายรองรับเครือข่ายศูนย์ยุติธรรมชุมชน จัดสรรงบประมาณให้เพียงพอ และมีการดำเนินงานเชิงป้องกันมากขึ้น

1.7 กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้แนวคิดเกี่ยวกับการรับรองสิทธิของผู้เสียหายในคดีอาญาและหลักการชดเชยความเสียหายโดยรัฐ เป็นฐานในการวิเคราะห์การใช้พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 รวมถึงการกฎกระทรวงและระเบียบปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง โดยอาศัยข้อเท็จจริงทางคดีและความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นพื้นที่ศึกษา อันจะนำไปสู่ความเข้าใจบริบทของการใช้พระราชบัญญัตินี้

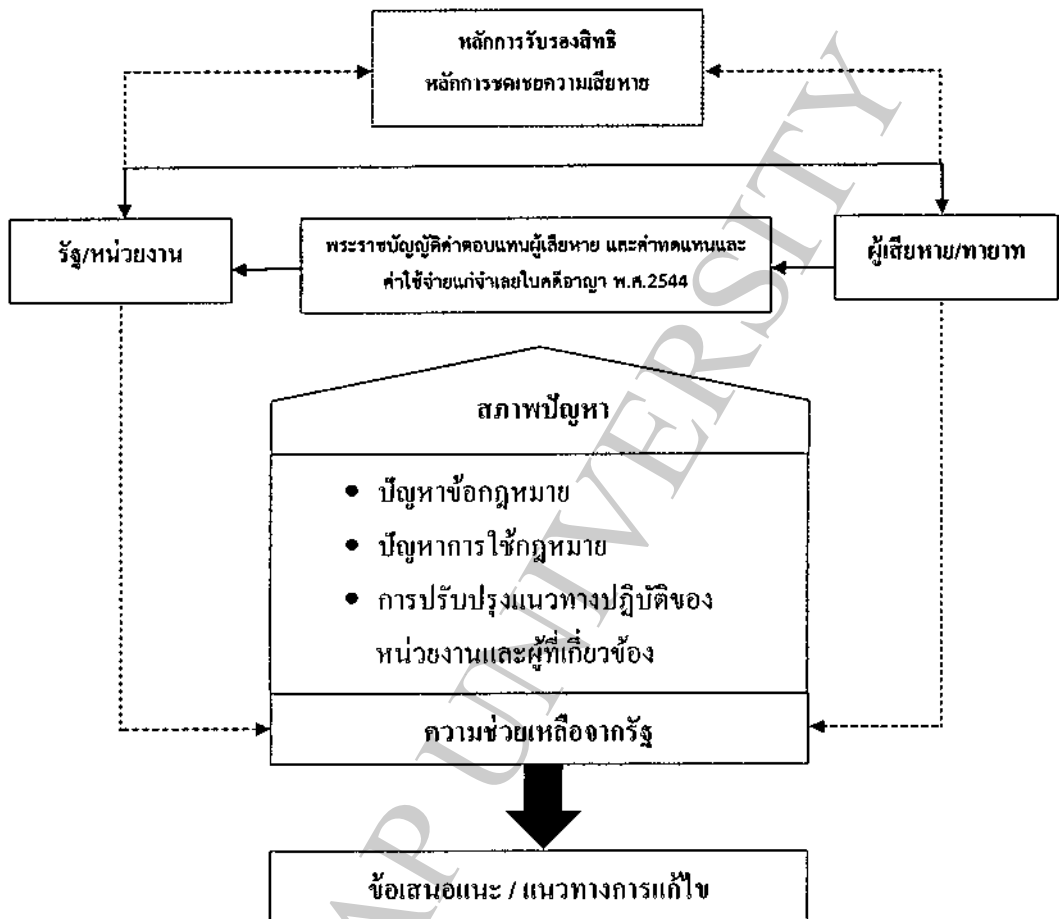
ภาพประกอบที่ 1

แผนภาพแสดงกรอบแนวคิดของการวิจัย

ร่างกรอบแนวคิดการวิจัย		ปัญหาการใช้กฎหมายในทางปฏิบัติ ของพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544
กฎหมาย	ปัญหาการใช้กฎหมาย	ข้อเสนอเพื่อการปรับปรุงปัญหาข้อกฎหมายและการใช้กฎหมาย
<p>แนวคิด ทฤษฎีของหลักค่าตอบแทน ผู้เสียหาย ค่าทดแทน และค่าใช้จ่ายแก่จำเลย</p> <p>1. ความเป็นมาและเจตนารมณ์ของกฎหมาย</p> <p>2. แนวคิด/ทฤษฎี</p> <ul style="list-style-type: none"> - หลักการคุ้มครองสิทธิ - หลักการชดเชยความเสียหาย <p>3. สาระสำคัญของตัวบทกฎหมาย</p> <p>(หลักการ คณะกรรมการสำนักงานช่วยเหลือ การจ่ายค่าตอบแทน การจ่ายค่าตอบแทน การยื่นคำขอเจ้าหน้าที่และบทกำหนดโทษ)</p>	<p>1. ปัญหาข้อกฎหมายและการตีความ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ค่าตอบแทนผู้เสียหาย <p>2. ปัญหาการใช้กฎหมายในทางปฏิบัติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ค่าตอบแทนผู้เสียหาย - ค่าทดแทน - ค่าใช้จ่ายแก่จำเลย 	<p>1. ข้อกฎหมาย</p> <ul style="list-style-type: none"> - หลักการ - คณะกรรมการ - สำนักช่วยเหลือทางการเงิน - การจ่ายค่าตอบแทน <p>2. การใช้กฎหมาย</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความรู้ความเข้าใจ - การปกป้องสิทธิ <p>3. แนวทางการปรับปรุง</p> <ul style="list-style-type: none"> - เงื่อนไขปกติ - เงื่อนไขพิเศษ

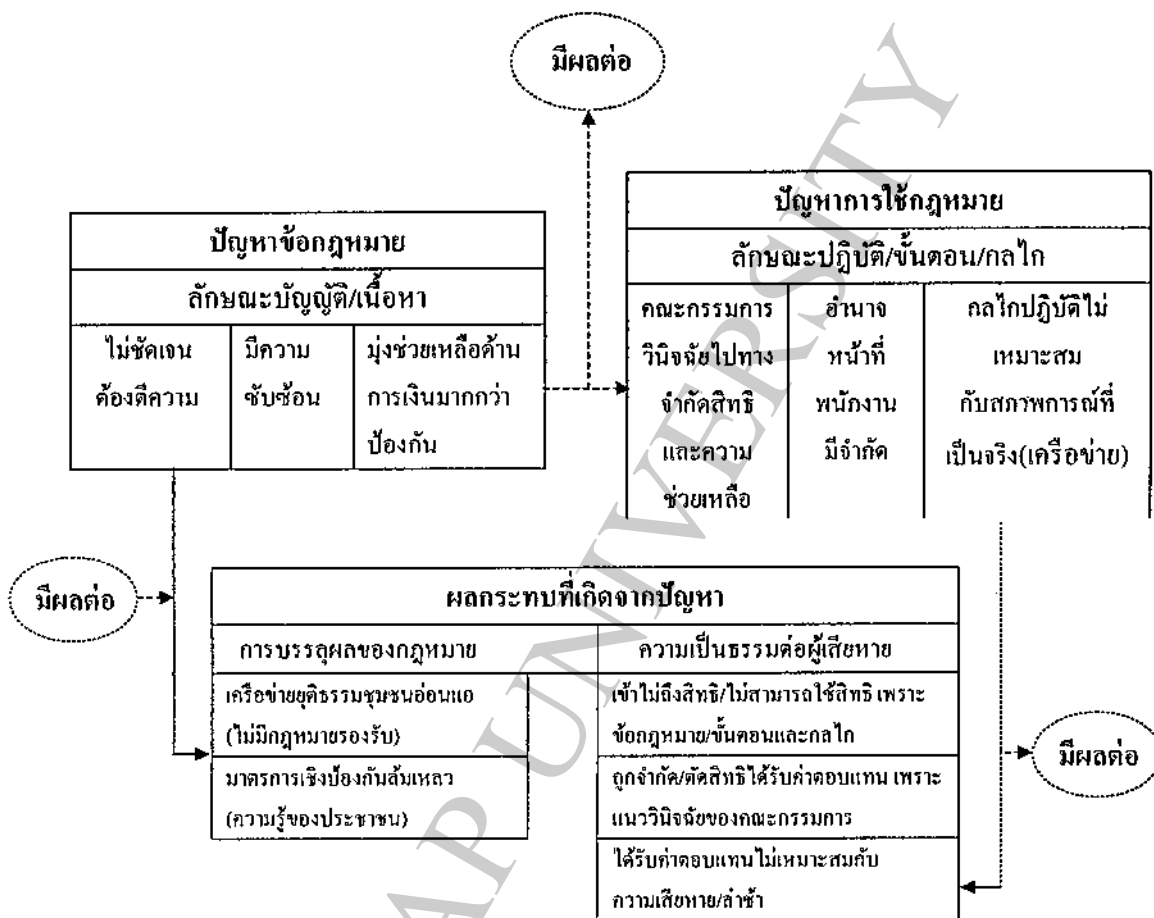
ภาพประกอบที่ 2

แผนภาพแสดงกรอบแนวคิดเกี่ยวกับปัญหาการใช้พระราชบัญญัติตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544: ศึกษากรณีในจังหวัดเชียงใหม่

ภาพประกอบที่ 3

แผนภาพแสดงสมมติฐานการศึกษาวิจัย: ปัญหาการใช้กฎหมายพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 :คดีในจังหวัดเชียงใหม่

การไม่บรรลุหลักการรับรองสิทธิและชดเชยความเสียหายตามรัฐธรรมนูญ

1.8 นิยามศัพท์

พระราชบัญญัติ หมายถึง พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544

ค่าตอบแทน หมายถึง ค่าตอบแทนตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และ ค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 ซึ่งได้แก่ เงิน ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดที่ผู้เสียหายมีสิทธิได้รับ เพื่อตอบแทนความเสียหายที่เกิดขึ้นจากหรือเนื่องจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่น

ผู้เสียหาย หมายถึง ผู้เสียหายตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และ ค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 ได้แก่ บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายถึงแก่ชีวิตหรือร่างกายหรือจิตใจ เนื่องจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่น โดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกระทำความผิดนั้น

คดีอาญา หมายถึง ความผิดอาญาที่เกิดขึ้นตามรายการท้ายพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 และเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ตั้งแต่ชั้นพนักงานสอบสวนเป็นต้นไป ไม่ว่าจะได้ดำเนินการในชั้นศาลหรือไม่

คณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนฯ, คณะกรรมการ หมายถึง คณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544¹¹

คณะอนุกรรมการพิจารณากลับกรองค่าตอบแทนฯ, คณะอนุกรรมการ หมายถึง คณะอนุกรรมการพิจารณากลับกรองการจ่ายค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา ตามข้อ 3 ของระเบียบคณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา ว่าด้วยการยื่นคำขอ และวิธีพิจารณาคำขอ ค่าตอบแทนค่าทดแทนและค่าใช้จ่าย พ.ศ. 2545¹²

¹¹ มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

"ค่าตอบแทน" หมายความว่า เงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดที่ผู้เสียหายมีสิทธิได้รับ เพื่อตอบแทนความเสียหายที่เกิดขึ้นจากหรือเนื่องจากการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่น

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา

¹² ข้อ 3 ในระเบียบนี้

"คณะอนุกรรมการ" หมายความว่า คณะอนุกรรมการพิจารณากลับกรองการจ่ายค่าตอบแทนผู้เสียหาย

พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายถึง ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และ ค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544

1.9 นิยามปฏิบัติการ

การใช้กฎหมาย หมายถึง การใช้กฎหมายต่อบุคคล หน่วยงาน หรือองค์กร

ปัญหาข้อกฎหมาย หมายถึง ปัญหาเกี่ยวกับการตีความกฎหมาย คำพิพากษา คำคู่ความ นิติกรรมสัญญา และเอกสาร¹³

ปัญหาข้อเท็จจริง หมายถึง ปัญหาเกี่ยวกับการโต้แย้งดุลยพินิจในการรับฟังพยานหลักฐาน หรือดุลยพินิจในการมีคำสั่งชี้ขาดในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ปัญหาเกี่ยวกับการวินิจฉัยพฤติการณ์ที่เกิดขึ้นในคดี ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ดุลยพินิจ¹⁴

ช่องว่างของกฎหมาย หมายถึง กรณีไม่มีกฎหมายลายลักษณ์อักษรหรือกฎหมายจารีตประเพณีที่จะนำมาปรับใช้แก่ข้อเท็จจริงได้ ซึ่งเกิดจากผู้ร่างกฎหมายคิดไม่ถึงว่าจะมีช่องว่างของกฎหมาย หรือผู้ร่างกฎหมายคิดถึงช่องว่างของกฎหมายแต่เห็นว่ายังไม่ควรบัญญัติให้ตายตัว

การเข้าถึงสิทธิ หมายถึง การบรรลุถึงการใช้สิทธิของบุคคลผู้มีสิทธิตามกฎหมาย ภายในเงื่อนไขและ/หรือเงื่อนไขเวลาที่กฎหมายกำหนด¹⁵

กระบวนการยุติธรรมพื้นฐาน หมายถึง การดำเนินการของหน่วยงานต่าง ๆ ในการบังคับใช้กฎหมาย ทางอาญา เช่น หน่วยงานตำรวจ หน่วยงานอัยการ หน่วยงานศาล หน่วยงานในกระทรวงยุติธรรมเพื่ออำนวยความสะดวกยุติธรรมที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติตามกฎหมาย การบังคับใช้กฎหมายและการวินิจฉัยชี้ขาดให้เป็นไปตามกฎหมายไม่ว่าจะเป็น กระบวนการชั้นสืบสวน สอบสวน พิจารณา พิพากษา หรือบังคับคดีหรือ กระบวนการอื่นใดจะยังให้เกิดความยุติธรรมในสังคม¹⁶

เหตุอาชญากรรม หมายถึง เหตุ(ผู้เสียหาย)ของอาชญากร(ผู้กระทำความผิด) โดยมีอาชญากรรม(การกระทำความผิด)เกิดขึ้น ซึ่งเป็นการละเมิดหรือฝ่าฝืนกฎหมายอาญา¹⁷

พันธกรณีระหว่างประเทศ,พันธกรณี หมายถึง ข้อผูกพันที่รัฐมีต่อกฎหมายระหว่างประเทศให้ต้องปฏิบัติ¹⁸

¹³ ทิพัฒน์ จักรางกูร,คำอธิบายกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง, (มปป.) หน้า 506-507

¹⁴ เรื่องเดียวกัน

¹⁵ นพพร วิวัฒน์ภรณ์,ปัญหาการเข้าถึงสิทธิของผู้เสียหายในคดีอาญา,(2555) หน้า 18

¹⁶ Website2556.moj.go.th

¹⁷ The American College Dictionary,1959

¹⁸ ศัพท์บัญญัติราชบัณฑิตยสถาน เชื้อโยงจาก royin.go.th

การบริหารจัดการ หมายถึง กระบวนการของการมุ่งสู่เป้าหมายขององค์กร จากการทำงานร่วมกันโดยใช้บุคคลและทรัพยากรอื่นๆ¹⁹

ประสิทธิภาพ หมายถึง ภาวะที่ทำให้เกิดความสำเร็จ หรือความสามารถที่ทำให้เกิดผลในงาน²⁰

เครือข่ายศูนย์ยุติธรรมชุมชน หมายถึง รูปแบบของการประสานงานกลุ่มของศูนย์ยุติธรรมชุมชนที่สมัครใจแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างกัน ทำกิจกรรมร่วมกันและช่วยเหลือกัน โดยมีรูปแบบโครงสร้างซึ่งแต่ละศูนย์ยุติธรรมชุมชนยังมีความอิสระ²¹

---

¹⁹ blog.enduzones.com/poonpreecha/80416

²⁰ Griffin, 1997, p.4, เรื่องเดียวกัน

²¹ Sites.google.com/a/thaibds.net/bdsn/khwamhmaykhxngkheruxkhay